

De frequente lezer is van ons gewend dat we toch wel positief schrijven, maar dat valt nu niet mee, zeker als je de huidige ontwikkelingen in de zorg en WMO een beetje volgt.

Het eerste halfjaar zit er alweer op en de staatsecretaris is al diverse keren op het matje geroepen. De veranderingen in de zorg raken velen. Vooral de mensen die zorg behoeven. Zou de zorg dichterbij de mensen komen, wordt nu de afstand juist als groter ervaren.

Want het zijn niet alleen de perikelen rond de uitbetalingen van uit de Sociale Verzekering Bank (SVB). Zo gaat ook de WaJong uitkering op de schop. Het lijkt wel dat als je kunt bewegen er wordt gedacht dat je dan ook kan werken, ongeacht of dit willekeurige of onwillekeurige bewegingen zijn. Dan nog maar niet te spreken over hoe het tussen de oren zit. Dan komt iemand bij het gemeente loket terecht en blijkt weer dat er daar weer anders wordt gedacht, "met een kluit van het kastje in het riet naar de muur".

Kortom, vrijwel een ieder die in/bij zorgland betrokken is wordt tureluurs van de wijzigingen of aanpassingen en dan nog het heen en weer worden geslingerd tussen hoop en wanhoop.

Je zult uiteindelijk maar een woonplek hebben gevonden, maar die blijkt buiten de gemeente grenzen van de plaats van herkomst te liggen, dan heb je een probleem, je kunt dan niet zomaar in een andere gemeente beroep doen op zorg/verblijf. Misschien lukt het wel met een zeer gedegen onderbouwing, maar dan is er een zeer geringe kans dat je nog wordt gekort ook.

En dan de administratie, de zorg moest regelarder, we hebben het drukker dan ooit tevoren. Veel tijd die je aan begeleiding/zorg zou willen besteden gaat verloren aan administratieve handelingen en telefoontjes.

Social return bij inkoop door gemeenten

Nog maar te zwijgen over de verplichting "social return", de kans arme op de arbeidsmarkt moet een kans krijgen, hier zijn ook wij het mee eens. Vijf procent van de inkomsten moet worden besteed in stage bieden, Wajong aan het werk zetten en werk uitlaten voeren door mensen in de Sociale Werkvoorziening. Dat dit extra inzet door begeleiding kost en dus ten koste gaat aan de tijd die we aan zorg en begeleiding van een zorgvrager gaat, vragen wij ons af of dit de bedoeling is.

Alles bij elkaar kost het allemaal een lieve duit en dat resulteert in terugbrengen van de loonkosten.

Toch zijn we ervan overtuigd dat het goed komt, maar wanneer?

En dan, ja heel vervelend en verdrietig, moesten we om hier boven genoemde, economische redenen aan Els vertellen dat haar arbeidsovereenkomst niet werd omgezet in een vast dienstverband. Hier zit niemand op te wachten, hiervoor ga je geen samenwerking aan. Els dank voor je inzet en liefde en hopen dat je spoedig een nieuwe betrekking zult vinden.

De jongens (met begeleiding natuurlijk) gaan een midweek naar het Belgische Polleur, in de Ardennen. Ze gaan daar een "doe" vakantie houden, mountainbiken, voor wie durven en mogen, klauteren, abseilen enzovoort. We hopen dat ze deze ervaring leuk gaan vinden, al stond de "Kleine Belties" boven aan het verlanglijstje, maar nu eens een keer wat anders.

Ferry (studio Ferrazzo) heeft weer foto's gemaakt en de website, qua beeldmateriaal, up-to-date gemaakt, zo is er ook een tabblad kwaliteit en klachten ingevoegd, dat laatste is een vereiste vanuit de HKZ. Het terrein nu behoorlijk veranderd ten opzichte van drie jaar geleden. Alles staat nu op de website, neem eens een kijkje.

Gelukkig, de vogeltjes nestelen, het is druk met jongleven in de diverse bosjes en schuren of onder de overstekken. Merels, winterkoningjes, boerenzwaluwen, huiszwaluwen, er is zelfs een bunzing gespot. Wat wonen we mooi en wat genieten we er allemaal van. De wereld en alles wat daar op leeft is mooi, we mogen daar van genieten en onze zorgen, ach, we weten waar we terecht kunnen, dat geeft rust en vertrouwen. Niet door eigen kracht, maar Kracht

door God ons gegeven.

Ook nu weer hartelijk dank voor jullie betrokkenheid in gebed en gedachten. We ervaren de steun en support als een Zegen.

Hartelijke groeten,
Ed en Ria